

Gondolatok a Schuman-nyilatkozat 70. évfordulóján

Az európai integráció létrehozásához vezető, 70 évvel ezelőtt közzétett, Robert Schuman francia külügyminiszter nevével fémjelzett nyilatkozat a II. világháború által okozott katasztrófára adott pragmatikus megoldást vázolta fel. A cél egy újabb európai háború elkerülése volt azáltal, hogy a fegyverkezéshez szükséges szén és acéltermelést egy szupranacionális szervezet ellenőrzése alá vonták. A békét tehát nem az erősebb fél által kikényszerített feltételek elfogadtatása hozta meg, hanem a tagállamok egyenlőségén alapuló európai együttműködés, amely világviszonylatban is sikertörténetté vált.

Egy népszerű hasonlat szerint az európai integráció egy olyan kerékpár, amelyet folyamatosan hajtani kell, különben felborul. Ez a koncepció határozta meg a politikai napirendet, amely minden bajra és válságra az integráció folyamatos bővítését és mélyítését jelölte meg válaszul. Elérkeztünk azonban ahhoz a ponthoz, ahol már nem elég a kerékpár önmagáért való hajtása, hanem azt is meg kell kérdezni, hogy hová akarunk eljutni vele, tehát mi a célja az integrációnak. A *Quo vadis Europa?* kérdése ma aktuálisabb, mint valaha. Az elmúlt évek sorozatos válságai (a 2008-as gazdasági válság, a keleti szomszédságunkban tapasztalt biztonsági válság, a 2015-ös migrációs válság, majd pedig a Brexit által generált integrációs válság) alapjaiban rengették meg az Európai Uniót. Egyértelművé vált, hogy reformra van szükség. Az Európai Bizottság tervei szerint idén az Európa-napon, május 9-én vette volna kezdetét az EU jövőjéről való közös gondolkodás. Ebben a helyzetben érte közösségünket egy újabb, globális válság: a Covid-19 vírus miatti világválság.

Az emberek többsége a láthatatlan ellenség elleni védekezéssel van elfoglalva, ám vannak olyan hangadók is, akik nem az összefogásban, hanem a széthúzásban érdekeltek. Saját világnézetüket próbálják rákényszeríteni a másként gondolkodókra, miközben egyfolytában az Unió közös értékeire hivatkoznak.

De melyek is a közös értékek? Robert Schuman számára ezek a keresztény gyökerek és a demokrácia voltak. Jól tudjuk, hogy az Európai Unió intézményeiben a politikai korrektség jegyében már jó ideje száműzték a keresztény szellemiségre való utalást is. Az EU politikailag szintén korrekt jelmondatának: („egyesülve a sokféleségben”) tükröznie kellene a tagállamok egyenlőségének és nemzeti identitásuk tiszteletben tartásának elveit. Egyre többször tapasztaljuk azonban, hogy minősített többségi szavazás esetén a gyakorlat eltér az elvektől.

Az EU-s fősodor nem szereti a sokféleséget.

Az Unió részéről a nemzet szó legfeljebb a „nemzetek feletti” kifejezésben jelenik meg. A demokrácia és a jogállamiság a Szerződésekben is rögzített értékek, de az elmúlt évek bebizonyították, hogy az eredeti alapvetésükkel szemben az említett EU-s fősodor a nemzeti érdekek háttérbe szorítására próbálta azokat politikai fegyverként bevetni. Fontos hangsúlyozni, hogy az EUSZ. 2 cikkében rögzített értékek között nincs hierarchia. A demokrácia és a jogállamiság ugyanolyan szinten rögzített alapértékek, mint az, amiről még

csak hallani sem lehet az Unió részéről. Nevezetesen, a nemzeti kisebbségekhez tartozó személyek jogainak a védelme. Ez ellen a helyzet ellen maguk az uniós polgárok is felszólaltak, élve az egyetlen számunkra biztosított eszközzel: az európai polgári kezdeményezéssel.

Beszélhetünk-e vajon olyan valós uniós alapértékekről, amelyek stabil alapot biztosítanak az európai együttműködéshez? Vagy ezek hiányában teret kell engednünk a mindent átható globalista szemléletnek Európában? A globalista-föderalista erők számára a fő érték az integráció további mélyítése és újabb nemzeti hatáskörök szupranacionális szintre emelése, tehát a kerékpár továbbhajtása. Reményeik szerint ugyanis az EU-nak köszönhetően előbb-utóbb felolvad a nemzetállami szint.

Pedig *„Európát nem lehet (...) pusztán valamely közös szerkezet kialakításával integrálni. Konkrét megvalósításokra, de mindenekelőtt a tényleges szolidaritás megteremtésére van szükség.”* – ahogyan azt már a Schuman-nyilatkozat is rögzítette.

Az Európai Unió csak akkor válhat újra sikertörténetté, ha képes megfelelően szintetizálni a tagállamok nemzeti érdekeit. Az elmúlt időszakban bebizonyosodott, hogy az ezzel ellentétes törekvések komoly politikai töréseket okoznak a mára már „gyökerét veszített” integrációban.

Mi szükséges ahhoz, hogy az Európai Unió továbbra is sikeres legyen? Véleményem szerint nincs értelme parttalan vitát kezdeni arról, hogy elmozdulunk-e a politikai unió felé. Érdeemes lenne leszállni erről a képzeletbeli kerékpárról, kitámasztani, és végiggondolni, hogy eddig honnan, hová jutottunk. Az európai integráció mindig is a nemzeti érdekekre épülő politikai projekt volt, tehát ennek mentén lenne érdemes továbbhaladni is.

Nem több, hanem jobb Európára van szükség. Ehhez pedig erős tagállamok kellenek. Az integráció mélyítése nem lehet öncél, azt csak olyan területekre érdemes kiterjeszteni, amelyeket az EU minden tagállama elfogad. Kulcskérdés, hogy a 27-ek egyet tudnak-e érteni az alapvető értékekben, és kölcsönösen tiszteletben tudják-e tartani egymást. Schuman és az alapító atyák egy világegés után felismerték, hogy az ellenfél démonizálása és ezzel akaratának gyengítése nem vezethet igazi együttműködéshez. A sikeres és békés fejlődést csak a tagállamokkal való egyenlő bánásmód, a nemzeti sajátosságok tisztelete és az egymásra figyelés hozhatja el. Így lesz esélyünk arra, hogy meglássuk a valódi problémákat, és azokra hatékony európai megoldást adjunk.

Végső soron ez jelenti az európai integráció sikerét, amellyel az uniós polgárok is azonosulni fognak.